

Víctima: Antoni Alomar Mas
Autoria: Francisca Alomar Jaume

'Ja m'heu ficat dues espines, una en cada taló,
mirau quina estimació, que demanen pel sabó,
per decantar la brutor, de la roba de les nines.
Manacor, *manacoret*, una pedra *preciada*,
i aquí tens a mon pare i a la meva mare estimada'

*Aquesta glossa ens la cantava la nostra estimada padrina.

El meu benvolgut pare nomia Antonio Alomar Mas, era rellotger i teníem una rellotgeria a Manacor. Jo som la seva filla Francisca i, juntament amb la meva mare, Margarita Jaume, i la meva germana, Antònia, formàvem una família molt feliç. No ens faltava res i el més important era l'afecte que teníem dels nostres pares. El meu pare treballava molt, però sempre tenia temps per jugar amb nosaltres. La meva germana, que era de poc menjar, sempre volia que el meu pare li fes el menjar perquè li feia el que a ella li agradava: ens tenia una mica consentides.

Però tot això va canviar un mal dia quan jo tenia vuit anys i la meva germana onze. Es va presentar a casa la Guàrdia Civil, venien a cercar el meu pare i se'l varen endur. Al cap d'uns dies varen venir a cercar la meva mare, que estava embarassada de set mesos. No sabíem res d'ells, va venir el meu padrí de Llubí a Manacor i va anar a demanar per ells a qui llavors manava, a qui deien el capità Jaume. Li va demanar pel seu fill i per la seva nora, per si ell podia fer alguna cosa per ells, i llavors el capità Jaume li va contestar que el seu fill i la seva nora no necessitaven res perquè eren morts. El pobre home, de la impressió, es va desmaiar en saber que els havien assassinat.

Això va canviar per a mal les nostres vides, com a molts altres que els va passar el mateix. Després de molts anys i de no perdre mai l'esperança de trobar-los, gràcies a l'ajuda de l'associació Memòria de Mallorca i de la Direcció General de Memòria Democràtica, als meus noranta-tres anys i després de vuitanta-cinc anys d'espera, per fi em varen cridar un dia per dir-me que havien trobat els ossos del meu pare. Per fi havien llevat l'arena que el cobria on l'havien llençat els seus assassins. Quina alegria més immensa per a tota la família després de tants anys d'espera. No es pot explicar aquest moment. El teu cor s'atura un segon, per

després tornar a bategar. Ara el que desitjam és que aviat trobin la meva mare per poder descansar algun dia tots junts.

La teva filla Francisca i els teus nets no deixarem de lluitar per això.

Francisca Alomar Jaume.